

Životopis

Narodila jsem se na jaře roku 1942 do statku v jedné malé vesnici okres Louny. Já jsem byla nejmladší ze 3 dětí, ale pracovat na poli jsem musela od mala a na statku jsme měli každý ještě dost povinností. Je mi líto, že jsem rodiče víc nezpovídala, ale zhruba vím, co jsme pěstovali a kolik jsme měli zvířat. V tomhle kraji to bylo převážně obilí a řepa, občas také mák a samozřejmě brambory a řepa. U domu jsme měli zahradu, kde se pěstovala zelenina do kuchyně a bylo tam nasázeno spousta ovocných stromů. Ze zvířat jsme měli hlavně krávy na dojení – asi 8, 2 koně, několik prasat, ovce, slepice a králíky. Jelikož jsem se narodila do doby, kdy komunisté opravdu těm zemědělcům utahovali opasky, tak jsme části všeho, co jsme vypěstovali, museli dávat na kontingent, který rok od roku zvyšovali. Pro moje rodiče to bylo hodně obtížné a tatínek se s tím komunistickým hospodařením v JZD nemohl smířit. Byl jeden z posledních, co do JZD vstoupil a to jen proto, že mu soudruzi vyhrožovali, že mě nenechají odmaturovat (byla jsem ve 3. Ročníku) Moji starší sestru a bratra vůbec na školu nepustili, že musí pracovat v JZD. Šla jsem studovat Střední ekonomickou školu (tehdy VHŠ).

.Po maturitě jsme museli nastoupit do zaměstnání, které nám určili. Já jsem dostala umístěnku do Oceláren 1. Máje v Mostě, nejdřív jako poslíček, pak písáčka a nakonec jsem byla na dopravním jako zástupce vedoucího. Moc jsem se tam naučila. Jen to dojíždění bylo náročné – ráno jsem vstávala ve 4,30 a domů jsem přijela po 17 hodině. Všechny ostatní kolegyně byly buď z Mostu nebo z blízkého okolí. Byt mi samozřejmě nemohli přidělit, bydlela jsem tam krátkou dobu. Tak když mi přišli nabídnout pracovní místo v Praze i s bydlením na internátě, vůbec jsem nezaváhala. Domů jsem jezdila jednou za 14 dní a užívala si Prahu. Já jsem celý život pracovala jako sekretářka. Ještě na škole jsem si udělala státnici z psaní strojem a těsnopisu. Obojí se mi moc vyplatilo, používám to stále.

Když jsem nastoupila v PZO Ferromet jako sekretářka pro 2 ředitele, umožnili mi při práci studovat ještě 2 jazyky – němčinu a francouzštinu. Kurz byl ráno před prací a ještě odpoledne po práci- Po 3 letech jsme dělali i zkoušky a přidali nám příplatek za jazyk. Francouzština mě moc bavila a tak jsem se ještě v 60 letech znovu přihlásila a 3 roky jsem si opakovala své znalosti. Ten život v Praze byl pro mne nádherný, internát jsme měli v Konviktské, takže netrvalo dlouho a znala jsem všechny hospůdky. Dali jsme si jedno malé pivo a dlouho, dlouho ho popíjeli, neb jsme neměli peníze. Ve Ferrometu jsem se vdala a čekala miminko. To bylo těsně po okupaci vojsk a naše komunistické vedení mělo strach, tak nám nařídili, abychom předstoupili před komisi a řekli, že souhlasíme se vstupem vojsk na naše území. Odmítla jsem to, okamžitě mi vzali příplatky za jazyky a když jsem se chtěla po mateřské vrátit, už mě nevzali. A nevzali mě ani jinde. Dlouho jsem hledala, měla jsem 2 děti, které jsem ráno a odpoledne musela vyzvednout ze školky, takže jsem hledala něco směrem na letiště. Tam mě také nevzali. Manžel pracoval na letišti a ptal se na nějaké místo, ale ani ťuk. Nakonec zajel do tiskárny Naše vojsko v Liboci, kde hledali sekretářku. Záznaky se dějí – technický náměstek hledal sekretářku s dobrou němčinou, protože on uměl německy jako česky a tak studoval vysokou školu polygrafickou v Lipsku. A protože byl hodně pracovitý, žádná u něj nevydržela až já. Pracovali jsme v polygrafickém průmyslu, ve Výzkumném ústavu polygrafickém a nakonec v nakladatelství Academia v Praze na Václav. nám. Tam to bylo dost prošpikované komunisty, museli jsme si dávat pozor. Pak přišel listopad 1989, změny nabraly velkou rychlost a můj šéf Slávek dostal nabídku z Vídně založit v Praze dceřinou společnost polygrafickou. Šla jsem s ním do toho, byly to krásné prostory v Týnské uličce, vybavené vším. Měli jsme celé jedno patro zrenovované, svoji kuchyňku a toalety. Začínali jsme v deseti lidech, já jsem byla jediná ženská, ostatní mladí kluci s patřičným vzděláním a jazykovým vybavením. Bylo toho na mne dost, naštěstí dcery už byly dospělé, tak jsem

mohla jezdit domů později. Byla to moc zajímavá práce, když prodáváte určitý výrobek, který bude někde sloužit. Začínala jsem úplně na zelené louce, nevěděla jsem jak vyplácet zaměstnancům mzdu, jak odvádět, kam. Všechno jsem jim psala, pak odnesla na poštu a spěchala zpátky, abych mohla ještě uklidit. Na takové malé zhroucení mi to stačilo, zůstala jsem tam 2 roky a pak si našla místo na Jung. Nám. u německé firmy, která koupila českou firmu Staviva. Tam byla práce o hodně klidnější, také pestřejší a jsem vydržela až do důchodu. Firma se stěhovala někam na okraj Prahy a já stále dojížděla do Buštěhradu. Krátký čas jsem ještě pracovala jako sekretářka u advokátní kanceláře a odtud už jsem zůstala doma. Dcerám se narodila vnoučata a já začala fungovat jako babička

Nelituji jediného profesního dne, měla jsem většinou skvělé šéfy i zajímavou práci. Bylo mi jen líto rodičů, když jim všechen majetek zabrali a stařečkové plakali na zápraží

Můj tatínek byl velmi dobrý hospodář, ve vesnici bylo ještě několik větších statků ale on přesně věděl, kam co zasít, kdy to zasít, kdy koupit nový pár koní a nové povozy. On všechen zisk vracel tomu hospodářství, na dovolenou jsme nikdy nejezdili, neměli jsme ani auto. Jen motorku, která sloužila na cesty do města.